

Sinopsi:

El catarisme és un moviment religiós que es va desplegar durant la baixa edat mitjana (segles X-XIV) per diversos territoris d'Europa, de l'Àsia Menor a l'Atlàntic i d'Alemanya a Sicília.

Es va estendre molt particularment pels territoris dels Balcans, pel nord d'Itàlia i pels comtats i vescomtats que més tard serien coneguts amb el nom comú de Llenguadoc, a Occitània.

El catarisme constituïa una religió cristiana fonamentada essencialment en la Bíblia i particularment en l'Evangeli de Sant Joan, i es basava en un cos doctrinal dualista, un únic sacrament de salvació -l'anomenat "consolament"- i unes estrictes pràctiques religioses. Estava organitzada en forma d'Esglésies locals i adoptava en cadascuna d'aquestes el model jeràrquic de l'Església catòlica primitiva (bisbes, diaques, ancians). Els seus membres - coneguts tradicionalment per "càtars", però denominats històricament de diverses maneres segons els diferents indrets i fonts documentals -, tenien l'aspecte dels monjos ortodoxos - barba i cabells llargs, hàbit negre- i practicaven unes formes de vida semblants, que incloïen entre d'altres el celibat, el dejuni, la pregària, la predicació i el treball manual.

L'Església catòlica va veure en el catarisme l'heretgia per excel·lència, car hi retrobava totes les desviacions que, abans del concili de Nicea del segle IV, van interpretar a la seva manera la revelació i el dualisme. Aquest fet, unit a l'enorme expansió de l'heretgia, va induir l'Església de Roma a desplegar diverses iniciatives contra les anomenades "forces del mal". Les més importants foren la croada coneguda amb el nom d'albigesa (1209-1229) i la creació dels tribunals de la Inquisició (1231). L'acció d'aquesta darrera al llarg de més d'un segle va ser determinant en la desaparició del catarisme, que es pot donar per definitiva al final del segle XIV.

Els càtars

El catarisme és un moviment cristià dissident de la Baixa Edat Mitja. Es va estendre per diferents punts d'Europa, amb una especial incidència al Languedoc. Aquesta obra dóna a conèixer què va ser exactament el catarisme i la seva trajectòria.

Al llarg d'aquesta obra s'exposa quines eren la doctrina religiosa, la litúrgia i els ritus d'aquesta Església considerada herètica i perseguida per l'Església catòlica; resum la seva tràgica història amb fets tan rellevants com l'anomenada creuada albigesa i el naixement de la Inquisició.

Biblioteca LECTUS Universitat de València

Els càtars

Mòduls

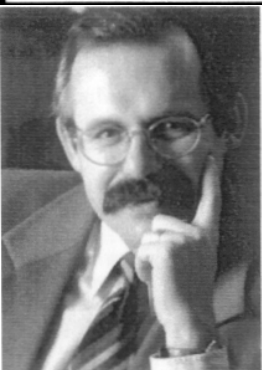
- Fonts documentals
- Qüestió de noms
- Temps històric
- Abast territorial
- Doctrina religiosa
- Litúrgia i regles
- Ritus
- Organització de l'Església
- La croada
- La Inquisició
- Recuperació històrica
- Literatura i catarisme
- Esoterisme, llegenda
- Retalls de la història

Els càtars

- Les fonts, el temps i l'espai
- La doctrina i l'organització de l'Església
- La persecució del catarisme
- La memòria del catarisme

La peripècia del darrer bon home occità conegut, Guilhem Belibasta, és un testimoniatge indiscutible de la presència de comunitats càtars per diversos indrets de les terres catalanes (Torroella de Montgrí, la Granadella, Morella, Sant Mateu del Maestrat, Tírvia, etc.)

ANTONI DALMAU I RIBALTA

Antoni Dalmau i Ribalta, especialista en història del catarisme, va néixer a Igualada el 1951. Llicenciat en dret, ha ocupat el càrrec de president de la Diputació de Barcelona i vicepresident del Parlament de Catalunya. Ha publicat diversos llibres en el terreny de l'assaig, un d'ells Premi de la Crítica Serra d'Or (1985), i en el terreny de la ficció, on va rebre també el premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica (1997). Aquest any ha publicat Una escapada al país dels càtars. Guia de viatge a Columna.

Títol: Els càtars (CD + Llibre)
 Autor: Antoni Dalmau i Ribalta
 Col·lecció: Biblioteca Lectus Universitària
 ISBN: 84-8429-488-9
 Format: CD + Llibre

Data de publicació: abril de 2002